

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 20. listopadu 2018 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Luboše Vlasáka a soudců JUDr. Václava Kašíka a JUDr. Miroslavy Strakové, projednal odvolání obžalovaného P. T., nar. [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted] toho času bytem [redacted] a poškozených J. P., nar. [redacted] bytem [redacted] toho času bytem [redacted] P. H., nar. [redacted], bytem [redacted] J. H., nar. [redacted] bytem [redacted] P. H., nar. [redacted] bytem [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] P. H., nar. [redacted] bytem [redacted] podaných proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 24.7.2018, sp.zn. 2 T 46/2018 a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst.1 písm. b), f) tr. řádu se napadený rozsudek **zrušuje** v celém rozsahu a a za podmínek § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje **takto**:

obžalovaný

P. T.

nar. [redacted] v [redacted] trvale bytem [redacted], toho času bytem [redacted]

je vinen, že

dne [redacted] kolem 14.00 hodin, po předchozím požití většího množství alkoholických nápojů a rovněž po požití drogy Marihuana řídil v Praze 5 vozidlo Škoda Octavia, rz. [redacted] (ve vlastnictví: M. K., nar. [redacted], kdy si byl vědom, že pro kombinaci opilosti a požitím drogy není schopen dostatečně sledovat dopravní situaci a vozidlo bezpečně ovládat, neboť jeho krev v tu dobu obsahovala nejméně 1,12 g/kg alkoholu a 6 ng/ml Δ^9 -THC, tedy množství návykové látky, které negativně ovlivňuje řídičské schopnosti, přičemž při jízdě Poncarovou ulicí v připojovacím jízdním pruhu, ve směru od Jeremiášovy ulice k ulici K Třebonicům, navíc překročil v daném úseku nejvyšší povolenou rychlost pro vozidla stanovenou na 50 km/hod více než dvojnásobně, neboť jel rychlostí nejméně 104 km/hod, kdy Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

po průjezdu pravotočivou zatáčkou, v místě poblíž sloupu veřejného osvětlení č. 526506 v důsledku požitých návykových látek a extrémní rychlosti nezvládl řízení, vozidlo uvedl do smyku a vyjel s ním vlevo přes vyvýšený travnatý dělicí pás do protisměrné části vozovky a dále mimo komunikaci, kde levým bokem narazil do sloupu veřejného osvětlení č. 526497 (ve vlastnictví Magistrátu hl.m. Prahy, a.s., IČ: 00064581) a poté narazil do sloupku se směrovými tabulemi (ve vlastnictví Technické správy komunikací hl. m. Prahy, IČ: 63834197) a následně s vozidlem zastavil v protisměrném jízdním pruhu při levém okraji vozovky, kdy spolujedoucí na zadním sedadle poškozený M. H. který v rozporu s § 9 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích nebyl připoután bezpečnostním pásem, při kolizi utrpěl rozsáhlá devastační poranění organismu, kterým na místě podlehl, dále došlo k poškození uvedeného vozidla a ke vzniku škody ve výši 81.600,-Kč, na sloupu veřejného osvětlení ke vzniku škody ve výši 13.000,-Kč a na sloupku se směrovými tabulemi ke vzniku škody ve výši 1.300,-Kč, tedy k celkové škodě ve výši 95.900,- Kč a k této dopravní nehodě došlo v přímém důsledku jednání obžalovaného, kterým jako řidič porušil ustanovení § 4 písm. a), b), § 5 odst. 2 písm. b), § 11 odst. 1 a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích,

t e d y: jednak z nedbalosti jinému způsobil smrt tím, že hrubě porušil zákony o bezpečnosti dopravy,

jednak úmyslně vykonával ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, činnost, při které mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku, přičemž způsobil větší škodu na cizím majetku,

č í m ž s p á c h a l

jednak přečin usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku,
jednak přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

a o d s u z u j e s e

podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **36 (třiceti šesti) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje **do věznice s ostrahou**.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu **5 (pěti) let**.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškození J. P., nar. [redacted], bytem [redacted] toho času bytem [redacted], P. J., nar. [redacted] bytem [redacted] I. H., nar. [redacted] bytem [redacted] P. H., nar. [redacted], bytem [redacted] a P. H., nar. [redacted] bytem [redacted] odkazují se svými nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízeních ve věcech občanskoprávních.

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2, sp.zn. [REDAKCE] ze dne 24.7.2018 byl obžalovaný P [REDAKCE] T [REDAKCE] shledán vinným ze spáchání přečinu usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, jehož se dle výroku napadeného rozsudku měl dopustit tím, že dne [REDAKCE] kolem 14.00 hodin, po předchozím požití většího množství alkoholických nápojů a rovněž po požití drogy Marihuana řídil v Praze 5 vozidlo Škoda Octavia, rz. [REDAKCE] (ve vlastnictví: M [REDAKCE] K [REDAKCE] nar. [REDAKCE] kdy si byl vědom, že pro opilost a omámení drogou není schopen dostatečně sledovat dopravní situaci a vozidlo bezpečně ovládat, neboť jeho krev v tu dobu obsahovala nejméně 1,12 g/kg alkoholu a 6 ng/ml Δ^9 -THC, tedy omamné psychoaktivní látky v množství, které negativně ovlivňuje řídičské schopnosti a její účinek je výrazně zvyšován požitým alkoholem, přičemž při jízdě Poncarovou ulicí v připojovacím jízdním pruhu, ve směru od Jeremiášovy ulice k ulici K Třebonicům, nad to překročil v daném úseku nejvyšší povolenou rychlost pro vozidla stanovenou na 50 km/hod více než dvojnásobně, neboť jel rychlostí v rozmezí 104 - 114 km/hod, kdy po průjezdu pravotočivou zatáčkou, v místě poblíž sloupu veřejného osvětlení č. 526506 v důsledku požitých látek a extrémní rychlosti nezvládl řízení, vozidlo uvedl do smyku a vyjel s ním vlevo přes vyvýšený travnatý dělicí pás do protisměrné části vozovky a dále mimo komunikaci, kde levým bokem narazil do sloupu veřejného osvětlení č. 526497 (ve vlastnictví Magistrátu hl.m. Prahy, a.s., IČ: 00064581) a poté narazil do sloupku se směrovými tabulemi (ve vlastnictví Technické správy komunikací hl. m. Prahy, IČ: 63834197) a následně s vozidlem zastavil v protisměrném jízdním pruhu při levém okraji vozovky, kdy spolujedoucí na zadním sedadle M [REDAKCE] H [REDAKCE] [REDAKCE] při kolizi utrpěl rozsáhlá devastační poranění organismu, kterým na místě podlehl, dále došlo k poškození uvedeného vozidla, sloupu veřejného osvětlení i sloupku se směrovými tabulemi v celkové škodě 95 900 Kč a k této dopravní nehodě došlo v přímém důsledku jednání obviněného, kterým jako řidič porušil ustanovení § 4 písm. a), b), § 5 odst. 2 písm. b), § 11 odst. 1 a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích.
2. Pokud jde o trest, soud I. stupně uložil obžalovanému trest podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a to úhrnný trest odnětí svobody v trvání 40 měsíců, kdy podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon uloženého trestu zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému uložen vedlejší trest podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku a to trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 5 let.
3. O náhradě škody pak soud I. stupně rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen uhradit na náhradu nemajetkové újmy České pojišťovně, a. s., se sídlem Spálená 75/16, Praha 1, částku 147.000,-Kč vyplacenou P [REDAKCE] H [REDAKCE] nar. [REDAKCE] částku 35 000 Kč vyplacenou P [REDAKCE] H [REDAKCE] nar. [REDAKCE] částku 385 000 Kč vyplacenou J [REDAKCE] P [REDAKCE] nar. [REDAKCE] částku 385 000 Kč vyplacenou P [REDAKCE] H [REDAKCE] nar. [REDAKCE] a částku 147 000 Kč vyplacenou J [REDAKCE] H [REDAKCE] nar. [REDAKCE] kdy podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškození J [REDAKCE] P [REDAKCE] P [REDAKCE] H [REDAKCE], P [REDAKCE] H [REDAKCE], P [REDAKCE] H [REDAKCE], J [REDAKCE] H [REDAKCE] odkazují se zbytky jejich nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti tomuto rozsudku včas a řádně podal odvolání jednak obžalovaný, a to prostřednictvím svého obhájce a jednak shora uvedení poškození prostřednictvím svých zmocněnců.
5. Pokud jde o odvolání obžalovaného, směřuje do všech výroků napadeného rozsudku, tedy do výroku o vině, trestu i celému výroku o náhradě škody. Vytýká soudu I. stupně nesprávné skutkové a právní posouzení věci, kdy sice soud I. stupně v napadeném rozsudku uvádí, že Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

poškozený M. H. byl opilý a rozvášněný tak, že se nemohl chovat zodpovědně a s ohledem na tuto skutečnost měl M. H. absenci vůle a za jeho připoutání odpovídá obžalovaný. S tímto však obžalovaný nesouhlasí, kdy poukazuje na obsah výpovědi svědka A. K., sice byl poškozený veselý, chvílemi zpíval, ale věděl co říká, nepadal, neměl problémy s motorikou. Rovněž poukazuje na skutečnost, že rovněž i on sám a svědek A. K. poškozeného nabádali, aby se připoutal. Soud I. stupně se pak řádně nevypořádal se skutečností, do jaké míry byl poškozený ovlivněn alkoholem. V tomto směru odkazuje na závěry znaleckého posudku. Rovněž obžalovaný namítá, že hranice alkoholu v jeho krvi byla sice vyšší než 1 ‰, avšak hranice marihuany byla mnohem nižší, než je zákonná norma k posouzení jednání jako trestného činu. Existují dle jeho přesvědčení pochybnosti o přesném určení, jak se vzájemně ovlivňoval u něho zjištěný alkohol s THC v krvi. Rovněž namítá, že se soud I. stupně řádně nevypořádal, zda by došlo k devastujícímu poranění hlavy a ke smrti poškozeného za situace, pokud by byl poškozený připoután, kdy poukazuje na závěry znaleckého posudku Ing. Libora Kopala a závěry znaleckého posudku – pitvy, kdy znalci provádějící pitvu konstatují, že by k devastujícímu poranění hlavy u připoutaného spolujezdce na zadním sedadle při dopravní nehodě pravděpodobně nedošlo, tedy pokud by byl připoután, kdy rozebírá i okolnosti závěru znaleckého posudku Ing. Kopala, co by se stalo, kdyby byl poškozený řádně připoután. Závěrem rovněž spatřuje uložený trest nepřiměřeně přísný vůči jeho osobě. Domáhá se proto zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

6. Pokud jde o poškozené P. H. a P. H., podali odvolání prostřednictvím svého obhájkyne JUDr. Vlasty Miklušákové, kdy jednak poukazuje na chybné datum v písemném vyhotovení rozsudku, kdy v závěru je uvedené datum 27.4. 2018, když byl rozsudek správně vynesena 24.7. 2018. Mají za to, že provedenými důkazy, zejména svými prohlášeními a výpověďmi prokázali nadstandardní vztahy s osobou poškozeného s tím, že mají nárok na odškodnění nemajetkové újmy, každý z nich ve výši 500 000 Kč, kdy by měli být odečteny pouze částky vyplacené Českou pojišťovnou. Vytýkají soudu I. stupně nesprávné hodnocení důkazů ve vztahu k nároku na náhradu nemajetkové újmy a domáhají se změny výroku o náhradě škody tak, aby byl přiznán P. H. náhrada na nemajetkovou škodu ve výši 353 000 Kč a P. H. 465 000 Kč.
7. Poškození P. H. J. H. podali odvolání prostřednictvím svého zmocněnce JUDr. Jiřího Ondrouška, kdy jejich odvolání směřuje do výroku rozsudku soudu I. stupně o povinnosti obžalovaného nahradit náhradu nemajetkové újmy České pojišťovně, a.s. částky tam uvedené s tím, že byli poškození odkázáni se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, kdy vytýká soudu I. stupně, že se řádně nevypořádal se skutečnostmi významnými pro rozhodnutí o nároku na náhradu nemajetkové újmy, kdy bylo povinností soudu pečlivě nároky uplatněné oběma poškozenými zhodnotit a přiznat, ať již plně či částečně a nikoliv přiznat nárok na náhradu škody toliko vůči pojišťovně. Poškození rovněž namítají, že závěry soudu I. stupně o připoutání poškozeného M. H., že by nedošlo k takovému následku, není důkazně podloženo, kdy kvalifikovaný odborný názor by mohli učinit až po řádném přezkoumání celé věci. Soud nalézací nedostatečně zhodnotil okolnosti pozůstalého otce P. H. kdy opomněl řádně zhodnotit vztah poškozeného M. H. právě k poškozenému P. H. V tomto směru se domáhá zrušení napadeného rozsudku a přiznání nároku na náhradu škody, respektive nároku na náhradu nemajetkové škody P. H. ve výši 1 000 000 Kč a J. H. ve výši 500 000 Kč. K tomuto odvolání pak připojil JUDr. Jiří Ondroušek, zmocněnec obou shora uvedených poškozených doplnění odvolání, kdy předložil jako důkaz znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství MUDr. Michala Berana a znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví forenzní biomechaniky Doc. Ing. Zdeňka Horáka, Ph.D., které však byly předloženy Městskému soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

v Praze teprve dne 9.11. 2018 a dle vyjádření zmocněnce ani nebyly zaslány státnímu zástupci ani obhajobě.

8. Pokud jde o poškozenou J. P. která podala včas a řádně odvolání prostřednictvím svého zmocněnce Mgr. Tomáše Maxe, kdy vytýká soudu I. stupně, že se zcela ztotožnil se stanoviskem České pojišťovny, která provedla výplatu pojistného ve výši 385 000 Kč vzhledem ke spoluzavinění poškozeného M. H. s tímto závěrem rozhodně nesouhlasí. Rozebírá předchozí judikaturu Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 4 Tdo 1402/2015, rozsudek Vrchního soudu v Praze, sp.zn. 1 Co 265/2006 a sp.zn. 30 Cdo 1747/2014, polemizuje se spoluzaviněním poškozeného, kdy M. H. vzhledem ke své opilosti nebyl způsobilý se připoutat bezpečnostním pásem, a proto měl být za jeho připoutání plně odpovědný obžalovaný. Rovněž má za to, že nepřipoutání bezpečnostním pásem není na místě zohledňovat vzhledem k průběhu dopravní nehody. Domáhá se proto zrušení napadeného výroku o náhradě škody týkající se poškozené J. P. přiznání nemajetkové újmy ve výši 615 000 Kč.
9. Městský soud v Praze jako soud odvolací ve smyslu § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonost a odůvodněnost odvoláním napadených výroků rozsudku obvodního soudu z hlediska vytýkaných vad a stejně tak i správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo a dospěl k závěru, že odvolání jak obžalovaného, tak všech poškozených jsou důvodná, kdy na straně poškozených jsou však důvodná z jiných důvodů, než jsou obsaženy v písemném odůvodnění jejich odvolání, přičemž rozsudek soudu I. stupně trpí i dalšími vadami, které však odvolací soud již nemohl všechny odstranit.
10. Pokud jde o procesní stránku, nebyly zjištěny žádné závažné procesní vady řízení, které by předcházely vynesení napadeného rozsudku a Městský soud v Praze jako soud odvolací nedospěl k závěru, že by zde byl důvod uvedený v § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu pro zrušení napadeného rozsudku. Právo obžalovaného na spravedlivý proces bylo plně zachováno, obžalovaný byl zastupován svým obhájcem a měl jak v přípravném řízení, tak při hlavním líčení možnost se k věci řádně vyjádřit. Odvolací soud dále konstatuje, že soud I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu tedy, aby za součinnosti stran byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu, přičemž důkazy hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, avšak toto hodnocení důkazů se neprojevalo v řádném popisu skutkového děje, a to zejména porušením zásady in dubio pro reo, rovněž se hodnocení důkazů neprojevalo v částečném spoluzavinění poškozeného na nehodovém ději, byť toto spoluzavinění nic nemění na odpovědnosti obžalovaného P. T. i ve vztahu ke vzniklému následku. Navíc soud I. stupně toto částečné spoluzavinění poškozeného nezhodnotil v uloženém trestu, neboť chybí skutečnosti vyjádřené v popisku skutkového děje a koneckonců je zcela chybný výrok o náhradě škody, kdy vůči obžalovanému soud I. stupně uplatnil povinnost z jeho strany nahradit škodu vůči společnosti České pojišťovny, a.s., která se k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody vůbec nepřipojila a poškozené J. P., P. H., P. H., P. H. a J. H. odkázal se zbytky jejich nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních podle § 229 odst. 2 tr. řádu, aniž by jim alespoň částečně tento nárok ze strany soudu I. stupně byl přiznán. Dále soud I. stupně zcela opominul rozhodnout o připojení poškozené VZP a Magistrátu hl.m. Prahy s jejich nároky na náhradu škody, což však vzhledem k absenci odvolání státního zástupce či těchto subjektů zhojit nelze. Ze všech těchto skutečností proto nemohl napadený rozsudek obstát, kdy tak byla shledána důvodnými všechna podaná odvolání.
11. Předně je nutno uvést, že v rámci veřejného zasedání odvolací soud provedl některé důkazy znovu, což se projevilo v popisu skutkového děje. Soud I. stupně měl jednak vyjádřit přísně dle zásady in dubio pro reo, že se obžalovaný pohyboval rychlostí nejméně 104 km/hod. a nikoliv jak

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

uvádí rozmezí 104 km/hod. až 114 km/hod., neboť je nutno vzhledem ke shora uvedené zásadě vždy uplatnit nejnižší zjištěnou rychlost. Odvolací soud dále vytýká soudu I. stupně, že nezařadil do popisu skutkového děje skutečnost, kterou plně prokázal na základě znaleckého posudku – pitvy a znaleckého posudku – dopravy, že bylo prokázáno, že poškozený M. H. ve vozidle jel nepřipoután bezpečnostním pásem a tuto skutečnost, byť to vyplývá z provedených důkazů, soud I. stupně v popisu skutkového děje vůbec nevyjádřil. Rovněž se nemohl ztotožnit odvolací soud se skutečností, že výše způsobené škody byla toliko označena celkově ve výši 95 900 Kč, byť vznikla jiná škoda na vozidle, jiná škoda na sloupu veřejného osvětlení a jiná škoda na sloupku se směrovými tabulemi odlišným subjektům. Všechny tyto skutečnosti po zopakování důkazů pak odvolací soud napravil tímto svým rozsudkem. Jednak upravil a zjednodušil skutkový děj pokud jde o ovlivnění obžalovaného vlivem návykové látky, která v tomto případě byla kombinace požitého alkoholu a marihuany, kdy i v případě pokud by byla prokázána jenom přítomnost alkoholu ve výši 1,12 g/kg, nic to nemění na trestní odpovědnosti obžalovaného za způsobenou dopravní nehodu včetně následku, kdy malé množství marihuany, které by za jiné situace nedosahovalo trestného činu, pouze zdůraznilo množství návykové látky celkově. Odvolací soud tak ve skutkovém zjištění pak vyjádřil dle závěru znaleckého posudku minimální rychlost, kterou se pohyboval obžalovaný před samotným nehodovým dějem a rovněž uvedl skutečnost, že poškozený M. H. v rozporu s § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích nebyl během jízdy připoután bezpečnostním pásem a vyjádřil přesněji výši způsobené škody nejen na vozidlu, ale i na sloupku veřejného osvětlení, jakož i na sloupku se směrovými tabulemi, což bude mít význam v budoucnu, například pro uplatnění nároku na náhradu škody vůči obžalovanému v civilním řízení. Toto zpřesnění skutkového děje se však neprojevilo na změně právní kvalifikace, byť se toho obžalovaný domáhal. V tomto směru musí odkázat odvolací soud na rozhodnutí Ústavního soudu ČR pod sp.zn. II. ÚS 492/17 ze dne 17.4. 2018, kdy se Ústavní soud ČR svým právním názorem vyjádřil k povinnosti řidiče zajistit připoutání spolujezdce bezpečnostním pásem z hlediska jeho trestní odpovědnosti. V rámci tohoto nálezu se Ústavní soud ČR zabývá v některých případech odlišnou judikaturou ohledně tohoto právního problému, kdy rozebírá předchozí rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR řešícího stejnou problematiku pod sp.zn. 8 Tdo 785/2012, sp.zn. 3 Tdo 926/2017 či sp.zn. 8Tdo 1064/2015, kdy se však přiklání k závěru civilního senátu Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 23 Cdo 1389/2010. Po zvážení veškeré této judikatury trestních, jakož i civilních soudců Nejvyššího soudu ČR vyjádřil Ústavní soud ČR svůj jednoznačný právní názor, který formuloval v části označené číslo 41 svého odůvodnění. Jestliže se na následku dopravní nehody podílí jak protiprávní jednání řidiče, tak protiprávní jednání poškozeného spočívající v porušení povinnosti dle § 9 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích, bez něhož by došlo k mírnějšímu následku (nedošlo by vůbec k újmě na zdraví, místo těžké újmy by došlo toliko k lehké újmě na zdraví, místo smrti by došlo toliko k těžké újmě na zdraví, atd.), toto protiprávní jednání poškozeného zásadně příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním řidiče a tímto těžším následkem nepřerušuje. Jestliže je tak i toto protiprávní jednání poškozeného kryto zaviněním řidiče – pachatele, jeho trestnímu postihu i za tento těžší následek zásadně nic nebrání. V části 42 pak Ústavní soud ČR pokračuje tím, že pakliže řidič porušuje při řízení svoje povinnosti vyplývající zejména ze zákona o provozu na pozemních komunikacích (jede nepřiměřenou rychlostí, užívá vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k bezpečné jízdě, jeho výhled je omezen znečištěním skel, je pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky, atd.), přičemž si je vědom, že přepravovaná osoba jedoucí s ním ve vozidle porušuje svou povinnost dle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ví, že svým jednáním vytváří nebezpečí dopravní nehody, jakož i to, že následek této nehody bude spoluurčen právě i skutečností, že přepravovaná osoba není připoutána bezpečnostním pásem, jelikož tuto skutečnost může a má řidič zahrnout do svých úvah, může a má ji i zohlednit ve způsobu své jízdy. Pokud tak nečiní, ale naopak pokračuje při jízdě v porušování svých povinností vyplývajících zejména ze zákona o provozu na pozemních komunikacích, nemůže protiprávní

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

jednání poškozeného spočívající v porušení povinnosti dle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích přerušit příčinnou souvislost protiprávního jednání řidiče k případnému následku, na němž se spolupodílí vedle protiprávního jednání řidiče i toto porušení povinnosti přepravovanou osobou. Tento závěr Ústavního soudu ČR, který plně odvolací soud akceptoval pak svědčí, že i přes jisté spoluzavinění poškozeného ve smyslu nepřipoutání, tato skutečnost nemůže vyvinít obžalovaného i ve vztahu ke způsobenému následku. Proto po úpravě skutkového děje odvolací soud zcela převzal správně použitou právní kvalifikaci soudem I. stupně. Skutečnost, že však odvolací soud upravil skutková zjištění ve smyslu uvedení i porušení povinnosti ze strany poškozeného M. H. v tomto je nepodstatné, zda poškozený M. H. byl opilý tak, že nebyl schopen si bezpečnostní pás zapnout, v tomto případě to měl zajistit obžalovaný, popřípadě si ho nezapnul záměrně, tak tuto skutečnost jistého spoluzavinění poškozeného M. H. vyjádřil odvolací soud ve výroku o trestu, kdy snížil původní výměru trestu odnětí svobody uloženého soudem I. stupně ze 40 měsíců nepodmíněně na 36 měsíců, kdy po splnění podmínek § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl zařazen pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou. Zároveň odvolací soud jako správný a zákonný převzal i vedlejší trest zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 5 let uloženého obžalovanému dle § 73 odst. 1 tr. zákoníku, když vzhledem k obsahu evidenční karty řidiče obžalovaného odvolací soud tento vedlejší trest zákazu řízení považuje za spíše mírný.

12. Jako důvodná však byla rovněž shledána odvolání všech poškozených do výroku o náhradě škody. Předně se přesvědčil odvolací soud, že Česká pojišťovna v této věci nejen, že nevystupovala jako poškozená, byť byl zástupce České pojišťovny přítomen jednání, ale rovněž řádně neuplatnila vůči obžalovanému nárok na náhradu škody, což koneckonců ani učinit nemohla, neboť Česká pojišťovna v tomto případě nemá pozici poškozeného. Za této situace, pokud soud I. stupně dle § 228 odst. 1 tr. řádu obžalovanému uložil povinnost na náhradu nemajetkové újmy České pojišťovně ve vztahu k částkám, které vyplatil pozůstalým po zemřelém M. H. evidentně porušil zákon a tento výrok nemohl obstát. Jako nezákonný a nesprávný byl ovšem shledán i výrok učiněný dle § 229 odst. 2 tr. řádu ve vztahu k poškozeným J. P., P. H., P. H., P. H. a J. H. pokud byli odkázáni se zbytky svých nároků na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních, protože jim soud I. stupně alespoň zčásti žádné nároky nepřiznal a měli být tudíž odkázáni podle § 229 odst. 1 tr. řádu se všemi svými nároky, se kterými se připojili k trestnímu řízení. Z tohoto důvodu celý chybný výrok o náhradě škody byl ze strany odvolacího soudu zrušen, kdy odvolací soud neměl vůbec důvod ukládat obžalovanému povinnost uhradit jakoukoli nemajetkovou újmu vůči České pojišťovně, která nejen, že nemá v tomto trestní řízení pozici poškozeného, ale koneckonců se se žádnou částkou k trestnímu řízení nepřipojila, což koneckonců vyplývá i z protokolu o hlavním líčení ze dne 24.5. 2018, který na straně 3 obsahuje i vyjádření zástupce České pojišťovny. Odvolací soud dále konstatuje, že z vyjádření a ze zpráv České pojišťovny vyplývá, že ze strany zmocněnců, jinak osob práva znalých, kteří zastupovali jednotlivé poškozené, nebyla projevna z jejich strany potřebná součinnost ve vztahu k plnění, ke kterému byla Česká pojišťovna ochotná. Přesto Česká pojišťovna plnila některým poškozeným, konkrétně P. H. částku 147 000 Kč, P. H. 35 000 Kč, 385 000 Kč poškozené J. P. a částku 385 000 Kč vyplacenou P. H. a dále částku 147 000 Kč vyplacenou Janu Holíkovi, kdy při výši výplaty, jak vyplývá ze zpráv České pojišťovny, tato vycházela ze spoluzavinění na nehodovém ději ze strany poškozeného M. H. Odvolací soud pak konstatuje, že prokázání dalších odůvodněných nároků ve smyslu vyplacení nemajetkové újmy by přesáhlo rámec adhezního řízení, bylo by nutno provádět další dokazování, kdy navíc požadavky některých z poškozených na výši nemajetkové újmy jsou v rozporu se stanoviskem Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. Tpjn 54/2015. Navíc odvolací soud odkazuje na skutečnost, že dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp.zn. 4 Tdo 254/2015 není přípustné, aby se před soudem vedlo řízení podle trestního řádu výlučně o nároku na náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.

škody za situace, kdy otázka viny a trestu již byla pravomocně rozhodnuta a soud proto odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Za situace, kdy státní zástupce v rámci veřejného zasedání, a to z pochopitelných důvodů nesouhlasil ani se čtením dalších dvou znaleckých posudků předložených ze strany poškozených P. H. a J. H. až ve stádiu odvolacího řízení, navíc za situace, kdy znalecké posudky nebyly zaslány zmocněncem ani státnímu zástupci, ani obhájce, kdy v kontextu se shora zmíněným rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR by bylo v rozporu, pokud by odvolací soud odročil veřejné zasedání, aby tyto důkazy prováděl ve vztahu k upřesnění výše nemajetkové újmy za situace, kdy při veřejném zasedání mohl na základě jím provedených důkazů a důkazů provedených soudem I. stupně pravomocně rozhodnout v otázce viny a trestu. Proto byl návrh na doplnění dokazování o shora uvedené znalecké posudky shledán odvolacím soudem nadbytečným, neboť tyto důkazy nemohly ovlivnit ani výrok o vině, ani výrok o trestu a ani výrok o náhradě škody. Z tohoto důvodu proto byli všichni poškození odkázáni se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Vzhledem ke skutečnosti, že svým odvoláním byl zčásti úspěšný jak obžalovaný, ale zároveň i poškození, kteří byli ohledně zbytku svých nároků na nemajetkovou újmu odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních, aniž by jim soud I. stupně alespoň částečně tento nárok přiznal, nebyl důvod ani odvolání obžalovaného, ani odvolání poškozených ze strany odvolacího soudu zamítnout a z tohoto důvodu odvolací soud tímto svým rozsudkem rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku nelze podat odvolání, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 256e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 20. listopadu 2018

JUDr. Luboš V l a s á k, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Dudová.